

[Axel Kristensen.]

får det alle steder på én gang. Det vil vi også gerne snakke med den højtærede undervisningsminister om, for vi ved jo, at der er mangel på klasseværelser; vi ved, at mange kommuner brændende ønsker at få lov at bygge skoler til det, de har. Jeg tror, at den højtærede undervisningsminister let ville kunne nævne nogle hundrede kommuner, der har bedt om at måtte bygge skoler. Nu skal der her bruges klasseværelser og lærere. Der står ikke noget i lovforslaget om, hvilke lærere der skal bruges; det ærede medlem hr. K. B. Andersen gik ud fra, at det ikke skulle være seminarilærere; men der står bare, at der kan oprettes klasser; der står ikke noget om, hvem det egentlig skal være, der skal undervise. (Afbrydelse). Ja, ja, det er en selvfølge, siger det ærede medlem hr. K. B. Andersen venligt. Det er jeg glad ved at høre. Men vi må altså snakke om, i hvor stor udstrækning dette, som altså er et forsøg, skal finde sted og skal belaste vort klassebehov og byggeriet. Det er ikke sådan, at vi er imod en udvikling; men vi er imod, at man lader, som om man gør alting, og derfor ingenting får gjort rigtigt. Vi vil altså meget gerne gennemdrøfte disse spørgsmål med den højtærede undervisningsminister, og jeg tør vove at påstå, at venstre er så interesseret i uddannelse, som nogen kan være. Men det, at man vil se realistisk på mulighederne, kan jo sommetider fremme sagerne mere, end hvis man bare kaster sig ud i det.

Må jeg i denne sammenhæng sige lidt om efterskolerne. Efterskolerne har vistnok så mange elever; at det er 10 pct. af de skolepligtige børn, der kommer i efterskole. Det kan være, at det tal ikke er holdbart, men efterskolerne har altså et stort antal børn, og disse skoler har løst en opgave, som er væsentlig; de har gjort mere end at bibringe de unge, som kommer der, en undervisning i dansk, regning og skrivning; de har været et modningssted; der har i disse skoler været en atmosfære, en ånd og en indsats, som har været væsentlig. Forældre, der sendte deres børn på disse skoler, har været glade for, at de fik denne gode påvirkning og udvikling, og fra vor side ville vi med meget stor ængstelse se på, hvis der skete noget, der kunne svække dem.

Naturligvis ved vi godt, at det er ikke over hele landet, man har sådanne skoler, og man kan ikke hindre fremskridt i skolevæsenet i den ene del af landet for at bevare en bestemt skoleform; men vi må også i udvalget snakke om, hvad dette kan komme til at betyde for et så værdifuldt element som vore efterskoler. Det er muligt, at adgangen til at betale støtte til efterskoler må strækkes ud over det, vi nu har, eller måske skulle vi gå videre med antallet af år, i hvilke det offentlige betaler. Der var én, der i dag fortalte mig, at det, som det 8. skoleår koster, ikke bliver beregnet som tilskud, det betaler forældrene ikke indtægtsskat af; men det, der gives som tilskud til efterskoleelevernes forældre, bliver regnet til indtægt, det betaler de skat af. Hvis man tilstræber en ligestilling, kunne der være et og andet at rette her, for så vidt man virkelig vil stille alle lige.

Vi kan altså fra vor side sige, at disse spørgsmål interesserer os overordentligt. Vi vil være med i ethvert grundigt og sagligt arbejde om disse spørgsmål. Vi er overordentlig interesseret i at give hele den danske befolkning de bedst mulige uddannelsesvilkår, og vi er også klar over, at der visse steder er behov for en videregående skoleuddannelse end den, der kan nås med det 7. år.

Mange her i landet har været imod eksamensterperi og karaktergivning o. s. v.; det ved enhver; man har ment, at det kunne ligefrem være skadeligt for menneskets karakter — altså ikke den, de får i dansk, men den, de har inden i sig. Det er klart, at overdrevent terperi og karaktergivning ikke er af det bedste. Der kan vel være delte meninger i mit parti om det, men personlig mener jeg, at for den almindelige folkeskoles vedkommende til og med 7. klasse behøver man ikke at have disse ting. Men når det kommer dertil, at vi får, om jeg så må sige, linjeskoler, hvor eleven går af med et bevis, der giver adgang til at læse til teknisk assistent eller at komme på en handelsskole, så må den pågældende kunne dokumentere, at han har den viden, der er nødvendig for at gå videre, og i disse tilfælde kan vi være med til at snakke om karaktergivning. Men det er givet, at store dele af befolkningen vil være ængstelig for, at man